

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Gallia Vindicata, In Qua Testimoniis Exemplisque
Gallicanæ Præsertim Ecclesiæ, Quæ Pro Regalia, Ac
Quatuor Parisiensibus Propositionibus A Ludovico
Maimburgo, Aliisque producta sunt, Refutantur**

Sfondrati, Celestino

[Ort nicht ermittelt], MDCLXXXVIII.

4. Aliæ in Monasterio Carronensi turbæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38277

tur aliæ, & ferociores litteræ, quibus ignaviam, morâsqûe incusabat, urgebâtque judicium festinari. Territi Judices, & dicta sententiæ dies. Adfuit Archiepiscopus, & vultu minaci, ac funesta promittente aulam investus, vehementi oratione in Vicarium Apamiensem declamavit, eo digresso, omnium votis damnatus ad mortem est. Ferunt ex judicibus unum assurrexisse, & his verbis collegas allocutum: *Nemo deinceps magnam timoris vim, mirâmqûe esse negaverit: ecce enim, quem omnes innocentem creditis, omnes damnatis!* Nec clementior executio fuit, cum enim Vicarius aut lateret, aut dilapsus esset, ejus simulacrum paleis, & centonibus suffultum, & ne quid ludibrio abesset, religioso amiculo tectum plaustro imponunt, totâque Civitate circumducunt, & tandem eo loco, quo puniri solent malefici, aut laqueo, aut gladio finiunt: nihil poterat Londini, aut Genevæ sævius fieri; sed omnia superabat, Religiosum, & Sacerdotem plecti accusante Archiepiscopo: nec facile par exemplum reperies; hætenus enim veniam reis impetrare, non urgere supplicium, Episcopis mos erat, nisi fortè plus in hominem innocentem, quàm reum licebat, & quòd Romæ absoluteffet, delictum onerabat. Additum sententiæ fuerat, ut effigies Joannis Cerles magni Vicarij, Apamijs, alijsqûe præcipuis Ecclesijs eodem supplicio afficeretur, quod etiam factum: illud Apamijs contigit memoratu dignum, ut videlicet Licitor Apamiensis nocte intempestâ cum uxore aufugeret, ne se tanto facinore impiaret; adeò ultimæ etiam fortis homines pudebat tam indignæ sententiæ.

IV. Hæc in Gallijs, & præsertim Tholosano Archiepiscopatu agitabantur; quibus ab Archiepiscopo Parisiensi non dispar infortunium accesserat, Caronæ Vico agri Parisini Monasterium visitur: illic sacre Virgines degunt, Congregationis B. Virginis Ordinis Canonicorum Regularium S. Augustini, Auctore Petro quodam Fourier ejusdem instituti viro, & notæ in Lotharingia pietatis. Earum aliquæ bellis Lotharingiam vastantibus in Belgium migrârunt, ubi cum Aurelianensi Ducissæ insigni morum innocentia placuissent, eandem extincto Richelio Cardinali in Galliam comitatæ, haud procul Parisios confedere; illic suis sumptibus Monasterium Ducissæ erexerat, (a) & dote instruxerat, impetra-

(a) Anno 1643.

impetravitque ab Alexandro Pontifice, (a) ut Magdalena quædam eidem Monasterio perpetuò præesser; quamvis ex Regulæ instituto triennio tantum durarent, & Matris non Antistitæ nomine; sed adjecta conditio, ut extinctâ Magdalenâ gratia finiretur, & triennes Matres, electæque Virginum suffragijs redirent. Sed quod fieri amat, ea gratia alias incendit, ut eâdem potiri velent. Magdalenâ mortè sublatâ, alia quædam (b) Ordinis D. Benedicti obtentu Regij chirographi, & favore Archiepiscopi Parisiensis, Monasterij præfecturam occupat, prævenitque electionem, & interim Romæ agit, ut Diploma obtineat, quo ad solutiorem ordinem transire possit, & Antistita confirmetur: ambitioni necessitas prætexta, collapsas Monasterij facultates reparandi. Romæ utrumque negatum, nec diu post vivis excessit. Videbatur Libertas eligendi reddita; cum subito eodem Regis, & Archiepiscopi favore nixa alia quædam (c) ex Cistercio irrumpit, servis, epulis, pompæque insignis: nec Matris nomine contenta, Abbatissam se ferens; hanc quoque instaurandæ Oeconomix, frugalem scilicet, parcâque sumptuum, necessariam dicebant, nec aliam toto ordine reperiri. Sed cum Romæ impetrari Bullæ non possent, ingenio certatum est, ut Antistita esset, & perpetua quidem, non tamen diceretur. Juber ergo Archiepiscopus, officio fungeretur, dum Bullæ Româ venirent; at certum erat, nunquam venturas Pontifice invito: sæpe Archiepiscopo, Parlamento, Regique à sacris Virginibus supplicatum, sed nunquam auditæ: diu cum intrusa luctatæ sunt, dum tandem effractis foribus, & vi adhibitâ, magna cum sæcularium manu Monasterium irrupit, sacris Virginibus aras amplexis, & Amazonem averfantibus. Hæc ubi Romam pervenere, non potuit Romanus Pontifex Innocentius XI. se Patrem oblivisci, datoque ad afflictas, oppressâsque diplomate, libertatem eligendi reddit, (d) omnique obedientiâ in ferocem illam armatâque Antistitam solvit.

Hæc ferè sunt, quæ ab Anno MDCLXXIII. usque in annum MDCLXXXII. contigere; quæ quanti momenti sint, quàmque Ecclesiasticam disciplinam, & immunitatem offendant, vulnerent-

M 3 que,

(a) Anno 1657. (b) Madama di Quervendò. (c) Angelica le Maitre. V. Regale Sacerdotium. fol. 13. (d) Anno 1680.

nihil attinet dicere, se ipsis enim clariora sunt, quam, ut exponi debeant, & fortè in locis Catholicæ Religionis sacris nihil simile antiquitas vidit, saltem nihil pejus. Nova, gravisque servitus Ecclesijs imposita; termini, quos Universale Concilium posuerat, submoti: anathemata, quæ idem Concilium infixerat, contempta: quatuor sæculorum possessio, quæ pessimam etiam causam tueretur, turbata: Canones Sacri, imò totum Concilium Lugdunense prophanis tribunalibus ad stare iustum, ibique ut Parlamento videretur, causam dicere: Episcopi nec clementius, quam si prophani essent, habiti, nullâ ætatis, sacrique ordinis reverentiâ: in Clerum verò, Deique servos velut in plebem, prædâ, exilijs, carceribus sævitum: putâs antiquas persecutiones fervere, nisi quòd in istis plus sanguinis funderetur, in illis plus dedecoris. Illud verò quale spectaculum fuit, Sacerdotem, & Proepiscopum coram seculari Magistratu ab Archiepiscopo accusatum, & quamvis innocentem omnes agnoscerent, damnatum, percussumque Carnificis manu? nam quòd simulacrum, non ipse reus ceciderit, nihil flagitium mitigavit, infamiâ poenam supplente. Additæ Sacrarum Virginum vexationes, adempta electio, Regulæ turbatæ, intrusa invitæ Antistita, claustra, forèsq; violatæ, migrationes ad laxiores ordines permittæ, quæ tamen omnium consensu soli Pontifici Romano reservantur, ejusdem Pontificis monita, minæque insuper habitæ, & denique in Conventu Parisiensi omni retrò Antiquitati, Canonibus, Concilijsque etiam Generalibus bellum indictum, perinde, ac si paucis Episcopis jus esset totam Ecclesiam turbandi, evertendique quatuor propositionibus, quæ Concilia Generalia exemplo, & doctrinâ stabiliverant, nec aliâ ratione id factum, quam ut Pontificis curas, à quo paternè monebantur, aliò averterent, bello domi accenso.

V. Suspirabat ad hæc Romanus Pontifex, & tempus, quod dolori supererat, quærendis remedijs aptabatur. Dissimulatum diu, si fortè, ut fieri solet, malum dilatione, moraque languesceret; neque hoc ignaviæ, aut timoris, sed providentiæ fuit; quædam enim silentio curantur, præsertim ubi pudet fecisse. Sed cùm malum ingravesceret, additæ paternæ monitiones, quæ Regi, & Episcopis rei enormitatem ostenderent, & par animæ periculum,

nisi